

Jill Hathaway

D Ě S I V Ě   S P L Y N U T Í

VIDÍM TO, CO **WRAN**

FRAGMENT

DĚSIVÉ SPLYNUTÍ

VIDÍM TO, CO VRAH

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Jill Hathaway

Děsivé splynutí – Vidím to, co vrah – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

D Ě S I V Ě   S P L Y N U T Í

VIDÍM TO, CO ~~WRAN~~

Jill Hathaway

*Pro mou matku,
která mi vštípila lásku k slovům;
pro mou dceru,
u níž doufám v totéž.*

PRVNÍ KAPITOLA

Sedím sesunutá u svého stolku a snažím se udržet oči otevřené. Po zádech mi stéká kapka potu. Musí být snad třicet stupňů, i když je teprve říjen. Když jsme si stěžovali, paní Wingerová zamumlala něco o tom, že čeká na údržbáře, až přijde opravit termostat. Vedle mě se nad svým stolkem sklání Nechuťák Ferris a bojuje se slovy v *Juliu Caesarovi*. Máme číst ve dvojicích – ale jeho monotónní hlas spojený s nesrozumitelným shakespearovským jazykem, který všechny učitele angličtiny rozpaluje a vzrušuje, mě nesnesitelně uspává.

Horko je jedním z mých hlavních spouštěčů – a spolu s ním zjevně i Shakespeare. Teplo mi leze vzhůru po páteři jako stonožka. Připomíná mi to, jak jsem jednou v srpnu seděla v tátově autě s omylem zapnutým zahříváním sedadel.

Všechna slova v mé knize splývají v nejasné šedivé čáry a já vím, že to nepotrvá dlouho a ztratím vědomí. Místnost se začíná převracet a rozpadat. Hledám něco, na co bych se mohla soustředit, a nakonec upřu zrak na plakát s obrázkem kotěte visícího na větvi stromu.

Nápis hlásá: DRŽ SE, KOTĚ! Dívám se na něj a hlavička kotěte se začíná rozplývat. Pomalu kloužu ze židle.

Jsou určité příznaky svědčící o tom, že se chystám usnout: klesající víčka, ochablé svaly, prázdný výraz v mém obličeji. Moji spolužáci je viděli dost často, aby pochopili, co se děje.

„Sylvie,“ zasyčí Nechuťák a zatleská mi před obličejem. „Prober se.“ Zamrkám a zaostřím na něj. Nechuťák je ostříhaný na Jágra a šíleně miluje zbraně, ale mám ho ráda. Určitě mi projevuje víc soucitu než většina spolužáků. „Jsi v pořádku?“

Teď už na mě zírají všichni. Není to sice bůhvíjak velká věc, když usnu uprostřed hodiny, ale je to něco, co naruší tenhle nudný říjnový den. Od chvíle, kdy policejní psi našli ve skříňce Jimmyho Pinea pytel trávy, se neobjevily žádné nové drby – a to bylo už před dvěma týdny. Nechci upadnout do bezvědomí před těmihle supy, pokud je to vůbec možné.

Zvednu se ze židle a přistoupím k paní Wingerové, naší angličtinářce. Je úplně zabraná do něčeho na svém počítači – nejspíš do pasiánsu. Jako jediná si *nevšimla*, že jsem skoro usnula. Její velký stůl je umístěný v zadní části třídy, aby si nás nemusela všímat. Spolužáci ode mě postupně odpoutávají pohledy a vracejí se ke čtení.

„Mohla bych jít na záchod?“ Snažím se mluvit tiše a pokorně.

Učitelka se nenamáhá odtrhnout oči od obrazovky počítače. Kdyby to udělala, viděla by, že to jsem já, Sylvia Bellová, která trpí narkolepsií, a vzpomněla by si, že byla požádána, aby mě nechala odejít z učebny, kdykoliv budu potřebovat.

No tak. Jen mě nech odejít. NECH MĚ ODEJÍT.

Místnost se točí a mně se začínají podlamovat kolena.

„Nemůže to počkat do konce hodiny?“ Hlas paní Wingerové je úsečný a seká mě na malinké kousky, které se dají jednoduše smést do koše. Přesune myši hromádku karet.

„Nemůže vaše hra počkat do konce hodiny?“ Odhrnu si za ucho pramen růžových vlasů. Víím, že se cho-vám jako potvora, ale naštvat paní Wingerovou je jediný způsob, jak upoutat její pozornost.

Konečně se podívá mým směrem a podráždění prohloubí vrásky kolem jejích očí. „Dobrá. Běž. Pět minut.“

Neodpovím, protože už jsem na chodbě. Měla bych jít za zdravotnicí, jenže ona má za úkol informovat mého otce o jakékoli problematické epizodě a mně se nechce odpovídat na žádné otázky. Dneska ne. Jsem příliš unavená. Spánek mě možná pronásleduje přes den, ale v noci přede mnou utíká. Minulou noc jsem spala dohromady nanejvýš čtyři hodiny.

Cestou na záchod se modlím, aby tam nikdo nebyl. Takové štěstí ale nemám – když otevřu dveře, vidím v poslední kabině klečet holku, která střídavě vzlyká

a zvrací. Poznávám stříbrné sandály. Je to Sophie Jacobsová, jediná kamarádka mé mladší sestry, kterou dokážu vystát. Aspoň nikomu neřekne o mé epizodě. V každém případě má vlastní tajemství, která musí chránit, kupříkladu snídani, jíž se pravděpodobně právě zbavovala.

Opru se o stěnu a hledám po kapsách mikiny oranžovou lahvičku s označením Provigil. Předepsal mi ji můj lékař, abych se udržela v bdělém stavu, ale ten lék je ve skutečnosti na nic. Provigil jsem vyhodila a lahvičku naplnila levnými kofeinovými tabletkami. Ty jediné, zdá se, zabírají – a stejně jenom tehdy, když si jich vezmu šest naráz. S Provigilem se cítím, jako kdybych se probíjovávala mlhou, ale kofein mi umožňuje soustředit se. Ruce se mi třesou, když vybírám několik tabletek a házím si je do pusy, ačkoli mám pocit, že už je příliš pozdě.

Slyším spláchnutí a dveře kabinky za mnou se otevrou. Sophie stojí na místě, oči má skelné, hřbetem třesoucí se ruky si utírá ústa. V jejích lesklých černých vlasech je kousek něčeho žlutého. Musím odvrátit zrak.

„Můj bože, to jsem ráda, že jsi to ty,“ řekne. Popojde k umyvadlu a otočí jediným kohoutkem. Naše škola beztak nemá horkou a studenou vodu, spíš jenom jednu teplotu: arktickou. Nabere si trochu vody do dlaní a chrstne si ji do obličeje. „Poslední dobou mi bývá špatně.“

Otevřu ústa, abych jí odpověděla, ale vyjde ze mě jenom divný skřehot. Bolí mě hlava. Místnost potemní, přitisknu si dlaně k čelu a klesám k zemi.

* * *

Nikdy si nezvyknu na ten pocit, když se dívám na svět očima někoho jiného. Jako kdyby každý viděl svět v jiných odstínech. Nejtěžší je uhodnout, kdo tou osobou je. Je to jako skládat puzzle – co vidím, slyším, cítím? Všechno může být náповěda.

Tentokrát cítím plíseň a lak na vlasy.

Jsem v dívčí šatně. Z obou stran mě obklopují ohyzděné růžové skříňky. Dívka, do které jsem se přenesla, si na oranžové, chemicky opálené nohy nazouvá černé baletní špičky. Palce u nohou má nalakované na modro – odstín drozdího vejce s malými kopretinami uprostřed.

Zřejmě právě skončil tělocvik. Kolem se míhají polonahé dívky, svlékají si šortky až příliš krátké na říjen, češou si vlasy a diskrétně nanášejí deodorant.

O kus dál poznávám blondatou holku natahující si úzké džíny. Na boku, kam si dává nálepku, když se opaluje, má bledou skvrnu ve tvaru zajíčka z Playboye. Je to Mattie, moje sestra a můj naprostý opak. Ve všem. Pokud je ona růžový lesk na vaší valentýnce, jsem já černý fix, kterým domalováváte vousy učitelům ve školní ročence.

Cítím, jak se mi otevírají ústa a z nich vychází hlas Amber Prescottové, mé nejneoblíbenější osoby v celém vesmíru. „Uf. Právě na mě přišla děsná migréna. Přišla z ničeho nic. Nemáš aspirin?“

Mysl mi pracuje na plné obrátky. Jak jsem se mohla převtělit do Amber? Nedotýkala jsem se ničeho, co by bylo její. Nebo jo?

Mattie si stáhne hedvábný cop gumičkou. „Ne. Pro-miň. A vůbec, mně do toho nic není, jestli chce Sophie chodit s Whiskym. Může si chodit, s kým chce, a chovat se jako děvka, když chce.“

„Podle mě je nechutný, jak se na něj lepí. Tohle dobrá kamarádka nedělá. Ona *věděla*, že jsi do něj zabouchnutá.“

Whisky? Whisky *Becker*? Největší kretén z celého třetáku? Pouhá zmínka o něm ve mně vyvolává touhu zvracet. Odkdy se Mattie líbí Whisky, hlavní zadák a ne-skutečný magor?

Mattiin obličej se sraští, jako kdyby kousla do citronu. Dělá to vždycky, když se snaží předstírat, že ji něco netrápí.

„No a co mám jako dělat? Nemůžu ho přinutit, aby mě chtěl. A vůbec, proč by se mu neměla Sophie líbit? Ona je..... vypadá... vážně super.“ Mattie si sedne na lavičku a schová obličej do dlaní.

Amber k ní přistoupí a poplácá ji po zádech. „Na tyhle kecy ti neskočím, Mattie. Whisky je blázen, když si vybral místo tebe tu kozu. Vždyť Sophie nedokáže exi-

stovat pět minut bez toho, aby si nenacpala prst do krku. A to, že shodila polovinu svojí váhy, neznamená, že pořád není tlustá *uvnitř*. Kluci nezapomínají. Je to pořád Tlustoprška ze šestý třídy.“

Tlustoprška. Sophiina stará přezdívka vyvolává vzpomínky, žádné z nich dobré. Děti po ní házely v autobuse plněnými sušenkami. Příhoda z počítačové učebny, když Whisky Becker našel webovou stránku se slovníky a spustil robotický hlas předčítající stále dokola slovo „hroch“. Nemůžu uvěřit, že by Sophie byla vůbec ochotná s Whiskym mluvit, po tom, co jí udělal na základce. Ve skutečnosti nemůžu uvěřit, že mluví s Mattie nebo s Amber. Začali se s ní bavit, až když zhubla, a dokonce i teď ji Amber ve volném čase s oblibou týrá. Vykládá Sophii, že její (neexistující) zadek vypadá tlustě, nebo se ptá, jestli by Sophie skutečně měla jíst ten kousek pizzy. Zjevně děsně žárlí, že se z Mattie a Sophie staly tak blízké kamarádky. Chopí se téhle příležitosti, aby ty dvě rozdělila.

Mattie zvedne oči a podívá se na Amber skrz prsty. „Fakt si to myslíš?“

„Jenom klid,“ ujišťuje ji Amber a vytáhne jasně růžový mobil. „Vím, jak jí ukázat, kde je její místo.“

* * *

„Sylvie? Vee! Jsi v pořádku? Mám zaběhnout pro zdravotní sestru?“ Sophie se nade mnou vznáší a ustaraně lomí rukama.

Obkládačky mě chladí na levé tváři. Přemýšlím, kdy na záchodě naposledy vytírali. Posadím se a snažím se vyhnat z hlavy představu svíjejících se bakterií.

„Uf, ne. Jsem v pořádku.“

„Ach, bože. Tvoje čelo!“

Natáhnu ruku a ucítím obrovskou bouli.

Sophie utrhne z dávkovače několik papírových ručníků a podrží je pod kohoutkem. Jemně mi přitiskne mokrý a chladivý papír k hlavě. Je tak proklatě mateřská. Minulý podzim, když měly s Mattie společnou narozeninovou oslavu, sama upekla čokoládový dort. Polila ho čokoládovou polevou a ozdobila lentilkami a ze svíček udělala slovo „Mattie“. Mattie dala Sophii Brumíka na papírovém tácu.

Pouhé pomyšlení na tu oslavu mě deprimuje. Sophie je tak milá, vážně, navzdory svým kamarádům – včetně mé sestry, která kdysi bývala nevinná a laskavá, ale v posledním roce se změnila v děsnou potvoru. Viním z toho Amber.

Chudinka Sophie. Nemá tušení, že ji právě v téhle chvíli její takzvané nejlepší kamarádky pomlouvají. A plánují jí „ukázat, kde je její místo“. Chci ji varovat, aby se měla na pozoru, když bude v jejich blízkosti, ale jak by to vypadalo, kdybych pomlouvala svou vlastní sestru? Věřila by mi vůbec?

Sophie mi pomůže vstát. Opřu se o umyvadlo a odložím papírový ručník, abych v zrcadle odhadla rozsah

škod. Moje čelo nevypadá tak zle. Opatrně se dotknu boule. Malá pohmožděnina. Možná si táta ničeho nevšimne.

Sophiin pohled se v zrcadle setká s mým. „Víš určitě, že jsi v pořádku?“

Otočím se k ní. Ramena má svěšená a hlavu skloněnou. Její nohy vypadají pod sukní roztleskávačky jako dvě hůlky. Neváží víc než padesát kilo.

„Jo. Jsem v pořádku. Opravdu. Jak se cítíš *ty*?“

Na obličejích se jí objeví divný výraz a já si nejsem jistá, jestli se rozesměje, nebo rozbřečí.

„Mám narozeniny,“ řekne nakonec a pokrčí rameny.

„Mattie nic neřekla. Dej jí tohle, jo? Udělala jsem ho sama.“ Sophie mi podá pletený náramek přátelství, takový, jaké se dělají na letních táborech. Je červenozlatý, aby ladil se stejnkrojem roztleskávaček.

Můžu téměř s jistotou prohlásit, že Mattie neudělala pro Sophii k narozeninám nic speciálního. Zase mám sto chutí zasáhnout a říct Sophii, aby se probírala a našla si lepší přátele. Zatímco přemýšlím, jak to zformulovat slovy, natáhnu si náramek na zápěstí, abych ho neztratila.

„Sophie...“ řeknu a udělám krok, ale ona uteče na chodbu. Z očí jí tečou slzy. Frustrovaně zmuchlám papírový ručník a hodím ho do koše. Minu skoro o míli. Když se nakloním, abych ho zvedla, vypadne mi z kapsy mikiny dolarová bankovka. Je špinavá a roztržená skoro vejpůl.

Sakra. Tohle musí být důvod, proč jsem se převtělila do Amber.

Náhle se mi všechno vrací – Amber ke mně běží před první hodinou a mává mi před obličejem pomačkanou dolarovkou.

„Ten hloupý automat na nápoje nechce vzít moje peníze,“ kvílí. „Potřebuju kofein. Nemáš drobný?“ Úplně šlela, dost na to, aby zanechala citový otisk na bankovce, kterou držela, dost na to, abych ho ucítla ještě o hodinu později.

Dala jsem jí několik mincí a dolarovku si zastrčila do kapsy. Musela jsem se o ni otřít, když jsem sahala po lahvičce Provigilu – zrovna ve chvíli, kdy jsem se cítila slabá a zranitelná. Kdybych si bankovku dala zpátky do kapsy, mohla bych se později do Amber zase omylem převtělit.

Nechci to riskovat, a tak použiju papírový ručník, zvednu dolarovku a hodím ji do koše. Už nikdy nechci být v hlavě Amber Prescottové.

DRUHÁ KAPITOLA

Pospíchám kolem vchodu pro studenty a téměř se srazím s Rollinsem, mým nejlepším kamarádem, který má ve zvyku objevit se ve škole tak v polovině první hodiny.

„Vee!“ Zasměje se a popadne mě za paži. „Kam tak pospícháš?“

„Zpátky do třídy,“ odpovím a odvrátím obličej, aby neviděl bouli na mém čele. Stejně je to zbytečné. Rollins vidí všechno.

„Hej,“ zvolá. „Hej. Počkej.“

Nechám ho, ať si mě prohlédne, a čekám na nevyhnutelné otázky. V poslední době je to mezi námi napjaté. Rollins jako by cítil, že něco skrývám. Pořád na mě tlačí a já pořád uhýbám. Kdyby mě tak nechal být...

Rollins si odhrne z očí dlouhé hnědé vlasy. „Jsi v pořádku? Ne...“

„Pane Rollins,“ zvolá samolibý hlas. „Dneska trochu pozdě, jak vidím.“ Pan Hava – pro studenty „Ohava“ – kráčí rovnou k nám, palec nenuceně zaháknutý za poutko kalhot, jako kdyby byl hrdinou v nějakém westernu. Poslední souboj – ředitel Ohava a my delikventi.

Ohava zírá na Rollinse, jehož obličej se ustálil na úšklebku. Rollinsův namíchnutý postoj mu u vedení školy nezískal žádné sympatie – to je absolutně jisté. Přistihnou ho v průměru jednou za týden. V podstatě je to Ohavův koníček, pokusit se chytit Rollinse při kouření na parkovišti nebo ulejšování se z hodin.

Když Ohava spatří mě, jeho obličej se jako by zavlní. Já jsem těžký oříšek. Vzhledem k mému podivnému postižení a permanentní omluvence na mě příliš nemůže. Zato Rollins je úplně jiný případ. Vím s jistotou, že od vyloučení ho dělí jediný pozdní příchod.

Rollinsův stisk na mé ruce na chvíli zesílí, pak mě pustí. Připraví se k boji, překříží ruce na hrudi a zatne čelisti.

Vrhnu se mezi ně. „Pane Havo, Rollins mě jenom doprovází ke zdravotní sestře. Není mi dobře.“ Snažím se, aby můj hlas zněl roztřeseně, a opřu se o Rollinse.

Ředitel přejede pohledem ze mě na Rollinse a zpátky. Vidím mu na obličejí, že mi nevěří, ale nemůže nic udělat. Nakonec po nás vrhne přísným pohledem a zamumlá, abychom si pospíšili.

Klušeme s Rollinsem pryč, paže spojené, a míříme směrem k ordinaci hlavní sestry. Když zahneme za roh, vybuchneme smíchy a veškeré napětí, které mezi námi předtím bylo, se rozplyne.

„Netušil jsem, že jsi tak dobrá herečka,“ podotkne Rollins a odfrkne si.

„No, ale to nebylo hrané, jsem vážně slabá,“ namítnu a předstírám mdloby. „Já jsem moc křehká květinka.“

„Ale houby,“ nesouhlasí Rollins a dlobne do mě loktem. „Ty jsi křehká asi jako kalašnikov.“ Jeho úsměv zmizí, když mu pohled padne na mé čelo. „Ale vážně, co se stalo?“

Zatřepu svými růžovými vlasy, aby mi zakryly bouli. „To nic není. Jenom jsem odpadla na záchodě. Ale jsem v pořádku. Nic vážného.“

Rollins nedokáže skrýt obavy, i když se snaží. Oči se mu zúží. „No, když to říkáš...“

Zavrtím se. Starosti mě znervózňují.

„Koukej, musím zpátky do třídy. Uvidíme se později?“

Rollins přikývne. „Jasně, Vee.“

* * *

Když se vrátím zpátky na hodinu angličtiny, vypadá to, jako kdyby v učebně někdo rozptýlil uspávací plyn. Skoro všichni se sklánějí nad lavicemi a drží své výtisky *Julia Caesara* v podivných úhlech před obličejí, aby nebylo úplně zřejmé, že spí. Paní Wingerová je pořád zabraná do své hry. Nezvedne oči, ani když si sednu na své místo.

Samanta Phillipsová na mě zírá přes celou místnost. Vlasy jí rámuje obličej v rovných červených pramenech. Sukni roztleskávačky má vyhrnutou, takže jsou jí vidět

stehna s falešným opálením. Nemůžu uvěřit, že jsem tuhle sukni taky nosila. Nemůžu uvěřit, že jsem se kdy přátelila s dívkou, která je teď kapitánkou týmu. Připadá mi to, jako by se druhý ročník odehrál v nějakém minulém životě.

Samanta si změří moje tričko s Oasis a ušklíbne se. „Hezký obleček. To má být jako 1994?“

Upírám na ni vražedný pohled, dokud se neotočí a nevrátí se k nenápadnému mačkání tlačítek na svém iPhone.

Pohled mi padne na zbrusu nový výtisk knihy *Astronomie: Kosmická perspektiva*, která čouhá z mého batohu. Musela jsem si ji objednat úplně novou, abych se vyhnula riziku, že se do někoho vtělím, když si v ní budu listovat. Lidé mají osobní vztah ke knihám častěji, než byste si mohli myslet, a já nechci zbytečně riskovat.

Paní Wingerová je zabraná do hry, takže bude snadné vytáhnout knihu a pokračovat v četbě o černých dírách, o nichž jsem si četla včera v noci. Bohužel v testu o Juliu Caesarovi pravděpodobně žádné otázky na černé díry nebudou.

Obrátím se k Nechuťákovi. „Přišla jsem o něco?“

„Mmmm... No, spiklenci pobodali Caesara. Přišlas asi o jedinou dobrou část té hry.“

„Ach jo,“ předstírám zklamání. Nakloním se nad knihu, dávám pozor, abych se jí nedotkla, a přelétnu

očima část, která mě minula. Bla bla bla, spiklenci ho obklopili, Caesar je minulostí.

Jedna z otázek v učebnici: Jaká byla poslední Caesarova slova?

Podívám se zpátky do knihy a hledám odpověď. Aha! Hned poté, co Brutus bodne, Caesar říká, „*Et tu, Brute?* – Pak Caesar padne.“

Myslím na Caesara, jak jede do Kapitolu, obklopený muži, o nichž si myslí, že jsou jeho přáteli, jen aby byl opakovaně bodnut do zad. A pak je tu Brutus, držící ten krvavý, zpropadený nůž. Jediné, co Caesarovi zbývá, je umřít. Musel být přesvědčený, že nestojí vážně za nic, když i jeho nejlepší přátelé chtějí, aby umřel.

Před očima se mi objeví Sophiin obličej. Co si asi bude myslet, až zjistí, že se proti ní spikly její dvě nejlepší kamarádky? A navíc na její narozeniny?

Lidi stojí za houby.

Zavrtím hlavou a napíšu si odpověď.

„Pěkně na hlavu, co?“ ušklíbne se Nechuťák.

„To bych řekla.“

Zazní zvonek a všichni se probudí k životu.

* * *

Oběd.

Sedím na svém obvyklém místě pod tribunami a čekám na Rollinse. Na zemi se povaluje plechovka od

coca-coly, půlka tyčinky Snickers a obal od kondomů. Lovím v batohu oběd a přemýšlím, kdo se zdravým rozumem by provozoval sex pod tribunou. Možná to dělali na fotbalovém hřišti a obal sem jenom doletěl – ne že by to bylo lepší.

Šátečky s třtinovým cukrem, které jsem si ráno zabalila, se rozdrobily, a tak sním velké kousky a pak zakloním hlavu a zbytek drobků si nasypu do pusy.

Očekávám, že se každou chvíli přikrade Rollins a utrousí nějakou uštěpačnou poznámku o mých stolovacích návycích hodných dámy, ale neukáže se. Tohle je už třetí oběd, kdy mi dal košem. Po několika minutách si vytáhnu knihu o astronomii, upíjím limonádu a čtu si o černých dírách.

Jsem uprostřed fakticky skvělého odstavce o tom, jak nic – dokonce ani světlo – nemůže uniknout z černé díry, když nade mnou cosi zařinčí. Z tribun sestupují dva lidi. Vložím do knihy prst, abych nezapomněla, kde jsem, a zakloním hlavu, naštvaná tím přerušením.

Dolehne ke mně známý hlas. Chce se mi zvracet.

Whisky.

Usadí se nade mnou a já slyším hlas dalšího kluka. „Kámo, na tohle se musíš podívat.“ Jeho tón je spiklenecký, jako kdyby měl drogy nebo Playboye.

Tiše si vložím knihu do batohu. Možná se mi podaří zmizet bez toho, aby si mě všimli.

„Co to je? Kdes to vzal?“ slyším, jak se Whisky ptá.

„Jedna roztleskávačka to rozeslala dneska ráno. Hej, nespals s touhle holkou?“

Whisky se uchechtne. „Jo, jednou.“

Chce se mi zvracet ještě víc a snažím se odplížit k otvoru pod tribunou. Do kolene se mi zajede něco ostrého, musím se ovládnout, abych potlačila výkřik. Sklopím oči a zjistím, že jsem se řízla o rozbitou láhev od piva. V džínách mám díru a teče mi krev. Kousnu se do rtu a směřuju k východu.

Když se vynořím ze své skrýše, risknu jedno rychlé ohlédnutí. Whisky a další fotbalista se dívají na mobil a šklebí se. Srdce se mi sevře kvůli ubohé dívce, kterou probírají, ať už je to kdokoli.

* * *

Na záchodě si ke kolenu přitisknu hromadu papírových ručníků, ale zdá se, že krvácení neslábne. I když se snažím zdravotní sestře vyhnout, je jasné, že se budu muset zastavit na ošetřovně. Ta láhev od piva nebyla zrovna čistá a ona bude mít nějakou antibioticovou mast.

Když tam dorazím, paní Priceová sedí u svého stolu a probírá se papíry. Šedé vlasy jí vypadávají z volného drdolu a nosí takové ty brýle na řetízku, s nimiž vypadá spíš jako knihovnice než školní sestra. Je zahloubaná do své práce, dokonce ani nepostřehne, že jsem vešla do místnosti.

Na skládací židli v koutě sedí kluk, kterého jsem ještě nikdy neviděla. Přejede po mně pohledem seshora dolů, očima se zastaví na krvavých papírových utěrkách, jež držím, a já se náhle cítím nesvá. Nevypadá jako typ kluka, který by se zajímal o holky s růžovými vlasy. Ve skutečnosti se svými dokonale rozčuchanými blond vlasy a zeleným trikem těsně obepínajícím bicepsy vypadá jako týpek, co randí s holkami připomínající modelky od Victoria's Secret. A stejně tam sedí a usmívá se, jako kdyby mě znal, nebo co.

„Ehm,“ odkašlu si.

Paní Priceová vzhledne a povytáhne obočí, když spatří krev. „Vee! Další nehoda?“

„Nic hrozného,“ zamumlám a vyhnu se pohledu toho kluka. „Je to škrábnutí. Jenom to potřebuje vyčistit.“

Paní Priceová se zamračí a odsune židli. Přistoupí ke mně a nahrbí se, aby prozkoumala moje zranění. „Stalo se ti to během další epizody, Vee?“

„Ne,“ řeknu a setřesu si vlasy přes obličej, aby neviděla bouli. Kdyby zjistila, že omdlívám, musela by zavolat tátovi a on by volal mým doktorům a oni by se ptali na Provigil a celá ta věc by pro mě znamenala velkou mrzutost.

Paní Priceová si natáhne latexové rukavice a řekne mi, abych se posadila a stáhla si kalhoty. Otře mi koleno tamponem namočeným v alkoholu, postříká ho dezinfekcí a nakonec ho ováže čistým obvazem. Celou

tu dobu si intenzivně uvědomuju, jak mi ten sexy kluk zírá na obnaženou nohu.

Paní Priceová si svleče rukavice a hodí je do koše. Postaví se a podívá se na toho kluka. „Zdá se, že všechny tvé záznamy jsou v pořádku, Zane. Jakou hodinu teď máš? Vee ti může ukázat cestu. Sylvie, tohle je Zane Huxley. Je u nás nový.“

Kluk přistoupí blíž a potřese mi rukou. „Rád tě poznávám.“ Z kapsy vytáhne zmuchlaný papír a zašilhá do něj. „Mám psychologii s panem Goldenem.“

„Ach, to je dobře.“ Paní Priceová spráskne ruce. „Ty tam jdeš taky, vid', Vee?“

„Hm, jo.“

Když kráčíme k učebně pana Goldeny, dívám se přímo vpřed, i když na sobě cítím Zaneův pohled.

„Takže, Sylvie, nemáš nějaké rady pro nováčka ve městě? Prima místa, kam se dá zajít? Kterým učitelům se vyhnout?“ Natáhne ruku a prstem obkrouží plakát, na němž velkým písmem stojí slovo STAR. Spolehlivý, tolerantní, adaptabilní, respektující – všechny ty věci, které učitelé po studentech chtějí, ale my je nemůžeme pořádně splňovat, protože jsme lidské bytosti a ne roboti.

„Ani ne. Když bude v jídelně tajemství šéfkuchaře, dej si radši salát.“

Zasměje se. „No, to je samozřejmost.“ Rozbalí svůj rozvrh. „První hodinu jsem měl mít Wingerovou. Znáš ji?“

Opatrně se po něm podívám. Jeho obličej je otevřený, přátelský a zaujatý. Pro něj jsem úplně normální holka. Tedy, úplně normální holka s vlasy růžovými jako cukrová vata. Ale stejně.

„Jo. Vlastně jsem ji měla první hodinu taky. Jenom ji neotravuj, když hraje pasiáns, a budeš v pohodě. Jinak bývá rozmrzelá.“

„Pasiáns, jo? A co tenhle chlápek? Golden? Je v pohodě?“

„Jo, ten je fakt v pohodě,“ přitakám. „Je mladý, takže zatím netrpí vyhořením. A pořád vykládá divné historiky, třeba jak pomáhal nějaké ženě při porodu v omažské zoo.“

„Fuuj,“ zašklebí se Zane, ale vypadá fascinovaně.

„Jo. A odkud jsi?“

Kolem nás se mihne dívka ve volné sukni. Její oči se upřou na Zanea, ale on se jejím směrem ani nepodívá. Hledí pořád na mě.

„Vlastně jsem kdysi bydlel tady, jako malý. Ale pak mi umřel táta a my se přestěhovali do Chicaga. Žili jsme s babičkou.“

Rozpaky. Vždycky nastanou rozpaky, když se někdo zmíní o smrti, obzvlášť když dotyčného moc dobře neznáte. Cizí lidé vždycky říkají, že je hrozně mrzí, že moje máma zemřela, ale smrt ve skutečnosti není ztrátou. Je to něco, co získáte. Smrt je všudypřítomná, šepťá vám do ucha. Je v prostoru mezi vašimi prsty. Ve

vašich vzpomínkách. Ve všem, co řeknete, co cítíte a po čem toužíte. Je tady pořád.

Vím, že neexistuje nic, co bych mohla říct, a co by udělalo smrt přijatelnou. Je, čím je.

„To je naprd,“ prohlásím.

Tiše přikývne.

Stojíme přede dveřmi učebny pana Goldena.

„A jsme tady,“ špitnu tiše.

„Pokus se nebyt tak viditelně nadšená,“ prohodí s úsměvem a otevře dveře.

Místnost, do které vcházíme, vypadá spíš jako bar než jako učebna. Pan Golden rád zachraňuje staré pohovky, nechává je nově potáhnout a dává je do školy, abychom měli kde sedět během třídních diskusí. Stěny ozdobil zdánlivě bez ladu a skladu. Jsou tu plakáty s Freudem a diagramy lidského mozku spolu se starými plakáty z koncertů The Doors a Jimiho Hendrixe. Má dokonce černé světlo, jež rozsvěcuje při speciálních příležitostech. V koutě bují velká zelená rostlina, která vypadá, že by mě dokázala spolknout.

„Zdá se, že máme nového studenta,“ zahřímá pan Golden. „Posaď se, kamkoli chceš. Nejsem zrovna fanouškem zasedacích pořádků.“

Zane se sesune na sedací pytel. Je tak vysoký, že si skoro vrazí kolena do brady. Holky, které po něm zrovna neházejí kradmé pohledy, na něj otevřeně zírají.

V mém nitru vybuchne zrníčko radosti, když se podívá mým směrem a zazubí se.

Rollins sedí na oranžové pohovce v koutě a kreslí si na okraj učebnice. Uvelebím se vedle něj a vytáhnu svůj sešit. Pan Golden nás sice nechává sedět, kde chceme, ale při testech nám neodpustí nic. Z posledního jsem dostala C, takže myslím, že bych se měla radši soustředit na to, co pan Golden říká.

„Kdo to je?“ zamumlá Rollins a kývne Zaneovým směrem. Rollins se s psáním poznámek neobtěžuje. Má zvláštní druh fotografické paměti: pamatuje si nejen to, co vidí, ale taky to, co čte, slyší a dokonce cítí. Zeptejte se ho, co bylo minulé úterý k obědu, a bude si přesně pamatovat, jak odporně smrděly na chodbách spálené karbanátky.

„Ehm, Zane Huxley,“ zašeptám v odpověď, když se pan Golden odmlčí, aby se vysmrkal. „Je nový. Potkala jsem ho na ošetřovně. Docela dost jsem si rozřízla koleno.“

Rollinsovy oči zaletí k mé noze. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jo, jsem v pořádku. Jenom jsem si pod tribunami klekla na pivní láhev. Nic hrozného. A vůbec, kde jsi byl během oběda?“

Rollins se odmlčí, než odpoví. Ví, že tuší, že je za tím víc, ale já nechci omílat rozhovor, který jsem zaslechla pod tribunami. Je to prostě příliš deprimující.

Zatahá se za kroužek ve rtu. „Tiskl jsem nejnovější pokračování *Strachu a hnusu na střední*. Moje nejlepší dílo, jestli to můžu takhle sám říct.“ Do hlasu se mu

vkrade hrdost. Rollins dělá vlastní časopis s recenzemi koncertů a články o tom, jak děsné je chodit na střední školu. Je to totální samizdat, doslova sestříhaný a slepený z Rollinsových deníků a kreseb.

„Jé, mohl bys mi jeden dát?“

„Mám je ve skřínce. Dám ti ho později.“

Pan Golden se znovu zabere do své přednášky. Do konce přestávky mám popsanou celou stranu sešitu.

Když zazvoní, pan Golden křikne: „Nezapomeňte si večer přečíst o různých teoriích motivace. Možná bude v pondělí kvíz, jen abyste věděli.“

Cpu si sešit zpátky do batohu, když se pan Golden obrátí a osloví mě.

„Sylvie, mohl bych s tebou na chvíli mluvit?“

Rollins mě šťouchne do zad. „Uvidíme se později.“

Když jsme sami, usadí se pan Golden na pohovku a překříží paže. Já přešlapuju uprostřed místnosti a přemýšlím, co po mně může chtít. Z jeho předmětu mi vychází B i navzdory tomu C z posledního testu. Byla bych dokonale normální studentka, kdyby nebylo mé takzvané narkolepsie.

„Sylvie, je všechno v pořádku?“ zeptá se a hlas má plný obav.

„Jo,“ prohlásím a namáhám mozek, abych si vybavila jediný důvod, proč by si mohl myslet, že něco v pořádku *není*. Dneska musím skutečně vysílat nějaké špatné vlny. „Proč?“